

DZIENNIK
ZARZĄDU M. LUBLINA.

Redakcja i Administracja
Magistrat m. Lublina
(parter biuro Nr. 3).

—:-:—

Redakcja i Administracja czynna od 10-ej do 3-ej popoł.

Prenumerata kwartalnie . . . . . Mk. 180
miesięcznie . . . . Mk. 60

Ogłoszenia (wyłącznie poza tekstem): wiersz petitowy trzyszpaltowy lub jego miejsce 12 Mk.

—:-:—

Prenumeratę przyjmuje Wydział do Spraw Ogólnych (parter biuro Nr. 3).

Cena egzemplarza Mk. 15.

Nr. 21. | **Lublin, dnia 17-go września 1921 roku.** | **Rok I.**

DZIAŁ URZĘDOWY.

RUCH SŁUŻBOWY.

Mianowani: w Wydziale Finansowym — b. archiwista Wydziału Zaopatrywania — Wiktor Gawryłow na stanowisko st. kancelisty od dnia 1-go września r. b. z uposażeniem według X st. sł. (kat. A.) i Antoni Dudonis na stanowisko poborcy podatku wwozowego od dnia 1 września r. b. z uposażeniem według 5 st. pł. (kat. B.), w Wydziale Opieki Społecznej — Helena Mazurówna na stanowisko ochroniarki ochrony 11 od dn. 10 września r. b. z uposażeniem według 9 st. pł. (kat. B.).

Zwolnieni: w Wydziale Opieki Społecznej — ochroniarka „Przytułku dla bezdomnych dzieci" Marja Jankowska i kasjerka kuchni uczniowskiej Eleonora Nittnerowa obydwie od dnia 1 października r. b. na skutek redukcji personelu i kancelistka Stanisława Wójcikówna od dn. 1 września r. b. na własne żądanie.

Przeniesieni do wyższego st. sł. i st. pł.: w Wydziale Opieki Społecznej — kierowniczka „Sierocińca" Eleonora Tymanówna z 7 do 3 st. pł. (kat. B.) i w Wydziale Zaopatrywania—sekretarz Komisji Aprowizacyjnej Petronela Domrazkówna z VIII do VI st. sł. (kat. A.) obydwie od dnia 1 września r. b.

Udzielono nagany: st. kancelistce Wydziału Administracyjno-Przemysłowego Janinie Bielawskiej za opóźnienie z urlopu bez dostatecznego usprawiedliwienia.

Powrócili z urlopu: urzędnicy: w Wydziale Finansowym — sekwestrator Tomasz Przyłucki i mł. kancelista Teodor Wargocki, w Wydziale Budowlanym — st. referent Władysław Zbroja, w Wydziale Gospodarczym — inspektor targowy Leon Radliński, w Wydziale Zdrowia Publicznego (dz. V-a) st. kancelistka Anna Niepokojczycka i w Wydziale Opieki Społecznej — st. pom. referenta Janina Bobkiewiczówna — wszyscy we właściwym czasie.

Z obrad Magistratu.

(Posiedzenie 7 września — uchwalono):

1. Po wysłuchaniu okólnika T-wa Aprowizacji miast Polski i Ziem Wschodnich, oraz instrukcji Ministerstwa Aprowizacji, Magistrat uchwala:

a) Zakupić za pośrednictwem Towarzystwa Aprowizacji Miast Polski i Ziem Wschodnich sp. z ogr. odp. w Warszawie, zboże chlebowe lub mąkę za ogólną sumę do wysokości mk. 24.000.000.

b) Dla zapewnienia terminowego zapłacenia należności powyższej, Magistrat zgodnie z uchwałami Rady miejskiej m. Lublina z dnia 3 lutego i 10 marca r. b. wystawi w imieniu miasta weksle na ogólną sumę 24.000.000 mk. z terminem płatności trzymiesięcznym na zlecenie banku lub innej instytucji, zgodnie z żądaniem P. K. K. P.

c) W razie potrzeby Magistrat zamieni weksle powyższe na nowe z dalszemi terminami płatności w każdym poszczególnym wypadku nie dłuższemi niż trzymiesięczny.

d) Dla wykonania uchwały powyższej i wogóle dla zrealizowania kredytu przyznanego przez Rząd miastu na podstawie instrukcji z dnia 11 sierpnia r. b., jak również do wydania wszelkich potrzebnych zobowiązań Magistrat wyda odnośne upoważnienia.

2. Mandat reprezentowania miasta na zjeździe straży pożarnych w Warszawie, powierzyć prezesowi Rady Miejskiej p. Turczynowiczowi.

3. Ceny miejsc w teatrze miejskim, podane przez dyrektora Grodnickiego przyjęto do wiadomości, z upoważnieniem do stosowania tych cen do czasu przejrzenia ich przez Komisję Teatralną, kiedy zostaną ostatecznie przyjęte. Opłata za szatnię dodatkowo do cen biletów, nie powinna być pobieraną. Ucząca się młodzież szkół średnich i wyższych, winna korzystać z 50% zniżki cen biletów na miejsca nierozprzedane.

(Posiedzenie 12 września — uchwalono):

1. Zatwierdzić następującą:

Tabelę djet funkcjonarjuszów Magistratu m. Lublina w razie podróży służbowych od 1-go września 1921 r.

Stopień służb. lub stop. płacy	Djety normalne	Uzupełnienie djet normalnych do miejscow.					Razem do miejscowości			
		Warszawy i Łodzi		II klasy	III, IV i V klasy	b. zaboru pruskiego	Warszawy i Łodzi	II klasy	III, IV i V kl.	b. zab. prusk.
		1000%	1/5 uzupełnienia	900%	800%	700%	Marek polskich			
				A. Urzędnicy.						
I—III	80	800	160	720	640	560	1040	800	720	640
IV i V	70	700	140	630	560	490	910	700	630	560
VI	60	600	120	540	480	420	780	600	540	480
VII	50	500	100	450	400	350	650	500	450	400
VIII i IX	40	400	80	360	320	280	520	400	360	320
X—XII	35	350	70	315	280	245	455	350	315	280
				B. Oficjaliści.						
1	50	500	100	450	400	350	650	500	450	400
2 i 3	40	400	80	360	320	280	520	400	360	320
4	35	350	70	315	280	245	455	350	315	280
5—7	24	240	48	216	192	168	312	240	216	192
8—12	20	200	40	180	160	140	260	200	180	160
				C. Robotnicy i służba.						
1	35	350	70	315	280	245	455	350	315	280
2—10	24	240	48	216	192	168	312	240	216	192
11—14	20	200	40	180	160	140	260	200	180	160

2. Podzielając opinję Komisji do walki z lichwą odnośnie powiększenia w Lublinie liczby placów targowych, polecić Wydziałowi Gospodarczemu opracowanie odpowiedniego projektu w porozumieniu z komisją i takowy wnieść do zatwierdzenia Magistratu.

3. Polecić Wydziałowi Zaopatrywania wypłacić Wydziałowi Opieki Społecznej 600.000 mk. na rachunek sum należnych temu Wydziałowi z podziału zysków Wydz. Zaopatrywania za rok 1920, w celu zainstalowania „Sierocińca“ w barakach przy ul. Oby-

watelskiej, upoważniając Wydział Opieki Społecznej do kupna dynamo-maszyny z aparatami za sumę do 360.000 mk. w celu przeprowadzenia w lokalu „Sierocińca“ oświetlenia elektrycznego.

4. Wobec otrzymania wiadomości o możliwości zakupu kostki granitowej w okolicach Korca, delegować ławnika Bendycha, celem zaznajomienia się z warunkami dostawy i ewentualnego zawarcia umowy na kupno.

5. Powołać Komisję Teatralną w składzie 7 osób, dla nadania kierunku artystycznego repertuarowi teatru miejskiego. Projekt regulaminu Komisji opracuje Wydział gospodarczy i przedłoży do zatwierdzenia Magistratu. Ustępującej komisji udzielić absolutorjum i podziękowania.

6. Udzielić Bibljotece Publicznej im. Łopacińskiego lokalu na księgozbiór, z zastrzeżeniem, że Zarząd zobowiąże się przekazać miastu na własność bibljotekę, kiedy zarząd miasta uzna przejęcie takowej za właściwe i możliwe. Lokalu udzielić za opłatą czynszu 200 mk. rocznie, w ilości 2—3 pokojów.

Prezydent m. Lublina
C. Szczepański.
Szef wydziału do spraw ogólnych.
Radliński.

Rozporządzenia rządowe.

—:-:—

Ustawa Emerytalna
funkcjonarjuszów państwowych
z dnia 28 lipca 1921 r.

ROZDZIAŁ I.

Art. 1. Funkcjonarjusze państwowi na starość lub w razie niezdolności do służby, tudzież wdowy i sieroty po nich otrzymują zaopatrzenie emerytalne wedle zasad niniejszej ustawy.

Art. 2. Funkcjonarjuszami państwowymi w rozumieniu ustawy niniejszej są urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze państwowi, pracownicy kolei państwowych, wyżsi i niżsi funkcjonarjusze policji państwowej, profesorowie i inni wykładający i pomocnicy naukowi w państwowych szkołach akademickich, nauczyciele i dyrektorowie państwowych szkół średnich ogólnokształcących, seminarjów nauczycielskich i preparand, wizytatorowie szkół, nauczyciele publicznych szkół powszechnych, inspektorowie szkolni i zastępcy inspektorów szkolnych, nauczyciele, dyrektorowie, instruktorowie państwowych szkół zawodowych oraz seminarjów dla nauczycieli szkół zawodowych, tudzież sędziowie, prokuratorowie (wymiar sprawiedliwości) i aplikanci sądowi, z wyłączeniem niezawodowych sędziów pokoju w byłym zaborze rosyjskim i pruskim, pełniących swe czynności ubocznie.

ROZDZIAŁ II.

Zaopatrzenie funkcjonarjuszów państwowych.

Art. 3. Funkcjonarjusz państwowy, mianowany na stałe, zgodnie z przepisami ustawy o państwowej służbie cywilnej, otrzymuje dożywotnie uposażenie emerytalne po upływie conajmniej dziesięciu lat służby państwowej, o ile, z powodu trwałej niezdolności do dalszego pełnienia obowiązków służbowych, przechodzi na emeryturę.

Prawo to przysługuje funkcjonarjuszowi państwowemu już po pięciu latach służby państwowej, o ile stał się trwale niezdolny do pełnienia obowiązków służbowych z powodu choroby lub, kalectwa, nabytych bez własnej umyślnej winy po wstąpieniu do służby państwowej.

Prawo to przysługuje funkcjonarjuszowi państwowemu bez względu na liczbę lat służby, jeśli stał się do niej niezdolny wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

Art. 4. Funkcjonarjuszowi państwowemu, który tał się niezdolny do służby wskutek paralizu, utraty wzroku, pomieszania zmysłów lub gruźlicy, dolicza się przy wymiarze uposażenia emerytalnego, w granicach art. 14 niniejszej ustawy, dziesięć lat do czasu służby, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej.

Taki sam okres czasu dolicza się funkcjonarjuszowi państwowemu, który stał się niezdolny do służby wskutek

nieszczęśliwego wypadku, doznanego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

Funkcjonarjuszowi państwowemu, który wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, utracił zdolność do pracy zarobkowej, może właściwa władza naczelna w porozumieniu z Ministrem Skarbu przyznać uposażenie emerytalne w wyższym od normalnego wymiarze, aż do pełnej wysokości uposażenia w służbie czynnej (art. 14), będącego podstawą do obliczenia uposażenia emerytalnego.

Praktykantów w takich samych wypadkach traktuje się na równi z funkcjonarjuszami państwowymi, mianowanymi na stałe.

Art. 5. Funkcjonarjusz państwowy, który przed uzyskaniem prawa do emerytury (art. 3 i 4) opuszcza służbę nie z powodu wydalenia lub dobrowolnego wystąpienia ze służby, otrzymuje jednorazowe wynagrodzenie, które wynosi za czas służby od lat dwóch do pięciu—jednoroczne, a za czas służby ponad pięć lat—dwuletnie ostatnio pobierane uposażenie w służbie czynnej (płaca zasadnicza ze wszystkimi dodatkami, z wyjątkiem dodatów reprezentacyjnych i funkcyjnych).

Art. 6. Przeniesienie na emeryturę następuje na prośbę funkcjonarjusza państwowego:

a) bez względu na wiek, jeżeli funkcjonarjusz państwowy z powodu ułomności cielesnej, albo z powodu upadku sił fizycznych lub umysłowych stał się trwale niezdolny do służby;

b) bez względu na niezdolność do służby, gdy przekroczył sześćdziesiąty rok życia.

Art. 7. Władza może funkcjonarjusza państwowego przenieść na emeryturę bez jego prośby:

a) gdy funkcjonarjusz państwowy z powodu choroby dłużej niż rok nieprzerwanie nie pełnił służby; za przerwę w powyższym jednorocznym okresie uważane będą tylko te czasokresy czynnej służby, które wynoszą conajmniej połowę czasu, spędzonego poprzednio poza służbą wskutek choroby lub na urlopie dla poratowania zdrowia;

b) gdy z powodów, podanych w art. 6 punkt a), jest trwale niezdolny do prawidłowego pełnienia służby;

c) gdy przekroczył sześćdziesiąty rok życia i uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego (art. 14);

d) o ile funkcjonarusz państwowy w ciągu roku od chwili przeniesienia go wstan nieczynny nie został powołany do służby czynnej.

Do sędziów nie stosuje się postanowienie, zawarte w punkcie c) niniejszego artykułu. Przepisy o przeniesieniu sędziego na emeryturę z powodu starości, zawartę są w ustawie o służbie sędziowskiej i prokuratorskiej.

Postanowienie punktu c) nie dotyczy również profesorów szkół akademickich, którzy będą mogli być przeniesieni na emeryturę, zgodnie z postanowieniami ustawy o szkołach akademickich.

Pracownika kolejowego można przenieść na emeryturę z urzędu także bez względu na wiek, gdy uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego.

Art. 8. Przeniesienie funkcjonarjuszów państwowych na emeryturę zarządza ta władze, która powołana jest do ich mianowania.

Art. 9. Funkcjonarjusz państwowy, ubiegający się o przeniesienie na emeryturę z powodów, wymienionych w art. 6 punkt a), poddany będzie zarządzeniem władzy służbowej badaniu lekarza rządowego, w celu stwierdzenia przyczyny i stopnia niezdolności do służby. W wypadkach wątpliwych właściwa władza może poddać funkcjonarjusza państwowego ponownym badaniom innego lekarza rządowego; również funkcjonarjusz państwowy ma prawo prosić o poddanie go podobnemu ponownemu badaniu lekarskiemu o ile wynik pierwszego badania wypadł dla niego niekorzystnie; odnośną prośbę powinien funkcjonarjusz państwowy wnieść w ciągu czternastu dni po zawiadomieniu go o wyniku pierwszego badania lekarskiego.

Przeciwko orzeczeniu, odrzucającemu prośbę o przeniesienie na emeryturę służy funkcjonarjuszowi państwowemu prawo wniesienia w ciągu trzydziestu dni zażalenia do właściwej

władzy naczelnej.

Art. 10. O zamierzonem przeniesieniu funkcjonarjusa państwowego na emeryturę bez jego prośby należy w wypadkach, przewidzianych w art. 7 punkt a) i b),zawiadomić funkcjonarjusza państwowego na piśmie z podaniem powodów i objaśnieniem, że w ciągu czternastu dni wolno mu wnieść zarzuty, co do których należy w razie potrzeby zarządzić dochodzenie.

Przeciwko orzeczeniu o przeniesieniu na emeryturę przysługuje funkcjonarjuszowi państwowemu prawo wniesienia w ciągu trzydziestu dni zażalenia do właściwej władzy naczelnej.

Art. 11. Uposażenie emerytalne przyznaje i wymierza w porozumieiu z równorzędną władzą skarbową ta władza, która była powołana ostatnio do asygnowania uposażenia w służbie czynnej.

Przeciwko odmowie, jak również ustaleniu podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego służy funkcjonarjuszowi państwowemu prawo wniesienia w ciągu sześćdziesięciu dni zażalenia do właściwej władzy naczelnej.

Art. 12. Bieg terminów, przewidzianych w artykułach 9, 10 i 11, rozpoczyna się z dniem, następującym po dniu doręczenia zawiadomienia lub orzeczenia.

Art. 13. Artykuły 8 do 12 nie stosują się do sędziów, prokuratorów i aplikantów sądowych. Kompetencja władz, powołanych do rozstrzygania o przeniesieniu tych funkcjonarjuszów na emeryturę i zasady postępowania w tym względzie określone są w ustawie o służbie sędziowskiej i prokuratorskiej.

(D. c. n.).

Rozporządzenie Ministra Aprowizacji.

z dnia 27 lipca 1921 roku

o dodatkowej aprowizacji robotniczej.

W myśl artykułu 2 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. o zniesieniu ograniczeń w zakresie obrotu ziemiopłodami, oraz o postawieniu Ministerstwa Aprowizacji w stan likwidacji (Dz. Ust. R. P. 1921 r. Nr. 63, poz. 389), wydaję następujące zarządzenia w sprawie „dodatkowej aprowizacji robotniczej“.

§ 1.

Normy dodatkowej aprowizacji robotniczej wynoszą miesięcznie na pracującego: 8 kg. mąki, 0.6 kg. kaszy i 0.6 kg. cukru.

§ 2.

Z dodatkowej aprowizacji robotniczej korzystają wszyscy robotnicy i pracownicy:

A, Czynnych zakładów przemysłowych wytwórczych, zarówno fabryk, jak warsztatów rzemieślniczych, z wyjątkiem:

1) zakładów, zatrudniających poniżej 16 robotników najemnych, o ile zakład posiada motor, a 20 robotników, o ile zakład nie posiada motoru;

2) zakładów, których pracownicy otrzymują świadczenia żywnościowe od pracodawców (młyny, piekarnie, cukrownie, przyczem pracownicy otrzymują od organów Ministerstwa Aprowizacji tylko dodatkowe racje mąki);

3) zakładów, które są składową częścią gospodarstw, produkujących ziemiopłody, przyczem o zaliczeniu poszczególnych zakładów do tej kategorji decyduje wojewoda;

4) zakładów, wytwarzających przedmioty zbytku, wyszczególnione w spisie, załączonym do ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o opłacie stemplowej od sprzedaży przedmiotów zbytku (Dz. Ust. R. P. 1920 r. Nr. 79, poz. 528) na skutek każdorazowej decyzji Ministerstwa Aprowizacji, powziętej po porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu.

Pracownicy zakładów handlowych i przewozowych nie korzystają z dodatkowej aprowizacji;

B zatrudnieni przy robotach budowlanych;

C. pracownicy i robotnicy urzędów i instytucji samorządowych, miejskich, powiatowych i gminnych;

D. pracownicy, zatrudnieni przy robotach, wykonywanych przez organy państwowe i komunalne lub na zlecenie organów państwowych i komunalnych, przez czas trwania tych robót.

§ 3.

Dodatkową aprowizację robotniczą otrzymują robotnicy i pracownicy wszy-

stkich wyżej wymienionych kategorji, po wciągnięciu ich do odnośnych rejestrów, na zasadzie uchwały powiatowej, względnie miejskiej komisji kwalifikacyjnej.

§ 4.

Powiatowa, względnie miejska komisja kwalifikacyjna składa się z następujących członków, względnie wyznaczonych przez nich zastępców:

1) starosty, względnie prezydenta miasta, jako przewodniczącego;

2) powiatowego referenta aprowizacyjnego (względnie komisarza Ministerstwa Aprowizacji przy Magistracie);

3) przedstawiciela Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej;

4) przedstawiciela Ministerstwa Przemysłu i Handlu;

5) przedstawiciela powiatowej, względnie miejskiej komisji aprowizacyjnej;

6) 2 przedstawicieli robotników, powołanych przez komisję powiatową, względnie miejską z grona członków zarządów miejscowych związków zawodowych i spółdzielni robotniczych;

7) 1 lub 2 przemysłowców, powołanych przez komisję powiatową, względnie miejską.

Uchwały powiatowej, względnie miejskiej komisji kwalifikacyjnej zapadają zwykłą większością głosów.

W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Dla prawomocności uchwał konieczna jest obecność conajmniej 4 członków.

§ 5.

Uchwały powiatowej, względnie miejskiej komisji kwalifikacyjnej wymagają zatwierdzenia urzędu wojewódzkiego, względnie Wydziału Spraw Aprowizacyjnych dla Małopolski lub Ekspozytury tego Wydziału w Krakowie.

Uchwały komisji kwalifikacyjnej dla m. st. Warszawy wymagają zatwierdzenia Ministerstwa Aprowizacji.

Uchwały komisji kwalifikacyjnych, działających na terenie powiatu Będzińskiego, wymagają zatwierdzenia Inspektora Ministerstwa Aprowizacji w Będzinie.

§ 6.

Posiedzenie powiatowej, względnie miejskiej komisji kwalifikacyjnej zwołuje przewodniczący w miarę potrzeby w taki sposób, by komisja mogła rozpatrzeć, przed dniem 15 każdego miesiąca, wszystkie podania na miesiąc następny.

Protokóły posiedzeń komisji kwalifikacyjnych wraz z rejestrami osób zakwalifikowanych na miesiąc następny i sprawozdaniem za miesiąc ubiegły komisje te winny przesyłać do urzędów zatwierdzających (§ 5) najpóźniej do dnia 20 każdego miesiąca włącznie.

§ 7.

Podstawą do ustalenia ilości osób uprawnionych do korzystania z dodatkowej aprowizacji robotniczej są imienne listy pracowników, poświadczone:

a) w zakładach przemysłowych, posiadających motory lub zatrudniających powyżej 20 robotników, jak również przy robotach budowlanych, zatrudniających powyżej 20 robotników, przez Inspektora Pracy;

b) w urzędach i instytucjach samorządowych, przez urzędy powiatowe, względnie Magistraty;

c) na robotach, wykonywanych na zlecenie organów państwowych i samorządowych, przez organy samorządowe albo państwowe, prowadzące lub polecające prowadzenie robót.

§ 8.

Pracownicy, zakwalifikowani do dodatkowej aprowizacji robotniczej winni otrzymywać racje dodatkowej aprowizacji przedewszystkiem za pośrednictwem spółdzielni, grupujących tych pracowników, a wrazie braku takowych, za pośrednictwem składnic miejskich (powiatowych), względnie fabrycznych.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 15 lipca 1921 r., a traci moc z dniem 30 września 1921 r.

Minister Aprowizacji:
(—) *Grzędzielski.*

Część nieurzędowa.

Dr. RUDOLF SIKORSKI.

Samorząd miejski w Polsce
i jego najbliższe zadania i cele.

IV.

Przechodząc z kolei do porównania trzech systemów organizacji samorządu miejskiego, a mianowicie obowiązującego w Wielkopolsce, Kongresówce i w Małopolsce można już w znacznej mierze czerpać z poprzednio przedstawionych materjałów.

1) *Organizacja samorządu miejskiego w Wielkopolsce* opiera się na Pruskiej ustawie miejskiej z r. 1853. Szczegóły tej organizacji podano już wyżej.

2) *Dekret o samorządzie miejskim, obowiązujący w Kongresówce* przyjął niektóre zasadnicze przepisy z ordynacji badeńskiej, ale nie wszystkie. Uznając się za tymczasowy, dekret powyższy nie ustanowił prezydentów wybieranych na lat 9, tylko na 3 lata, nie przyznał im praw przysługujących burmistrzowi badeńskiemu, nie przyznał burmistrzom prawa do emerytury. Natomiast przyjął dekret omawiany z ustawy badeńskiej zasadę, że członkowie Magistratu są zarazem członkami Rady miasta, nie określił zaś wyraźnie, czy prezydent może być wybierany na prezesa Rady miejskiej, co ustawa badeńska wyklucza. Dalej przyjął dekret z ustawy badeńskiej instytucję ławników, wybieranych na zasadzie proporcjonalności, tem samem wprowadził do Magistratu czynnik partyjny, co może rozciągnąć się i na pracowników miejskich. Liczba ławników ma wynosić 10% radnych. Do członków Magistratu zalicza się w Warszawie 3 wiceprezydentów, a w Łodzi i w Lublinie dwóch, w innych miastach wydzielonych po jednym. W miastach nie wydzielonych jest obok ławników jeden zastępca burmistrza. Ponadto samodzielnie postanowił dekret, odmiennie od innych ustaw miejskich, że wszyscy ławnicy są płatni, natomiast nie określił czem mają być ławnicy, czy delegatami rady miasta, przestrzegającemi wykonania jej uchwał i pomocnikami prezydenta tak jak wiceprezydenci, oraz nadzorcami urzędowania Magistratu i zakładów miejskich, czy też naczelnikami wydziałów, tak jak fachowi płatni członkowie pruskich Magistratów? Z braku wyraźnych postanowień istnieją w praktyce różne tłumaczenia tego zagadnienia. W zasadzie powinni ławnicy, jako siły płatne, oddać się zupełnie urzędowaniu w Magistratu, jako zawodowi głównemu, co także nie wszędzie jest przestrzegane. Niedostatecznie określonym jest stosunek kierowników wydziałów Magistracie do ławników. Urzędnicy Magistratu z zasadzie są podporządkowani żywiołowi obywatelskiemu, pochodzącemu z wyboru.

Oryginalnym jest przepis dekretu, że członkowie Rady miasta, wstrzymujący się od głosowania, uważani są za głosujących za wnioskiem. Burmistrz lub prezydent zarządza policją miejscową, o ile należy ona do zakresu działania gminy.

Z pruskiego ustawodawstwa przyjął dekret zasadę, że Magistrat może zażądać rewizji uchwał Rady miasta, które przekraczają zakres działalności rady, naruszają ustawy lub szkodzić mogą miastu. Uchwała rady uważana jest za ostateczną, gdy zostanie przyjęta na następnem posiedzeniu Rady większością $^2/_3$ głosów. Przepis ten stoi w sprzeczności z faktem, że członkowie Magistratu brali udział w głosowaniu nad uchwałą, której rewizji zażądali.

Tak samo może burmistrz wstrzymać wykonanie uchwały Magistratu. Pewne uchwały Rady miasta wymagają zatwierdzenia ze strony władzy nadzorczej, należą do nich uchwały co do nabywania i pozbywania nieruchomości, przyjmowania darowizn, zaciągania pożyczek, uchwalania budżetu, uchwały co do podatków i opłat, zamiany powinności naturalnych na pieniężne i co do planu regulacyjnego. Uchwały powyższe wprowadza się w

życie, gdy władza nadzorcza w ciągu 2 tygodni tych uchwał nie zawiesi lub nie zakaże ich wykonania.

Dekret odnosi się do wszystkich miast wielkich i małych. Miasta dzielą się na wydzielone z powiatu, do czego ma prawo każde miasto, liczące ponad 25,000 mieszkańców, co jednak musi orzec rozporządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, i miasta niewydzielone. W pierwszych na czele Magistratu stoi prezydent, w drugich burmistrz. W radach miejskich miast wydzielonych przewodniczy prezes rady, w niewydzielonych burmistrz.

Dekret nie ma postanowień co do egzekutywy. Stąd egzekutywę przekazano czasowo sądom zwyczajnym, które nie są w stanie sprostać temu zadaniu. Ne tem polu niema uregulowanych stosunków. Dekret również nie postanawia, kto jest w mieście wydzielonem z powiatu reprezentantem władzy rządowej. Okólnikiem rozstrzygnięto tę kwestję tymczasowo w ten sposób, że reprezentantem rządu jest w Warszawie, Łodzi i Lublinie komisarz rządowy, pełniący funkcje dyrekcji policji obok pewnych zadań administracyjnych, w innych zaś miastach starostwa.

(D. c. n.)

Z Teatru Miejskiego.

Gmach Teatru Wielkiego w Lublinie będący własnością Spółki Cywilnej przeszedł w m. lipcu r. b. na własność miasta.

Poprzedni jego właściciele spełnili czyn prawdziwie obywatelski, odstępując wspomniany gmach miastu, mimo, iż pewne consorcjum proponowało im ceną kupna znacznie wyższą od sumy zapłaconej przez Zarząd miasta.

Po przeprowadzeniu gruntownych przeróbek w ubikacjach teatralnych i odrestaurowaniu całego gmachu wewnątrz, teatr został otwarty w dniu 10 b. m.

Dyrektor teatru p. Grodnicki otworzył sezon zimowy, komedją hr. Al. Fredry: „Damy i huzary“.

Przed rozpoczęciem przedstawienia wygłosił okolicznościowe przemówienie prezes Rady Miejskiej p. Jan Turczynowicz, oddając imieniem miasta ten przybytek sztuki opiece nowego kierownictwai publiczności.

Pozatem przemawiali p p. Zelwerowicz i Jastrzębiec imieniem artystów scen polskich; część wstępna wieczoru inauguracyjnego została zakończona odegraniem hymnu narodowego przez orkiestrą teatralną pod batutą kapelmistrza teatru p. Rapackiego (wnuka).

Wybór na pierwsze przedstawienie komedji—klejnotu polskiego pisarza hr. Fredry, jak również i jej wykonanie nakazuje wierzyć, że Dyrekcja Teatru dbać będzie o wysoki poziom artystyczny i literacki repertuaru, i że Zarząd naszego miasta oddał Teatr Wielki odpowiedniemu kierownictwu.

OD ADMINISTRACJI.

Prenumeratę i należność za ogłoszenia należy nadsyłać pod adresem: Redakcja „Dziennika Zarządu m. Lublina“ (Magistrat) lub wnosić bezpośrednio do administracji „Dziennika“ (gmach Magistratu, parter, pokój Nr. 3).

Treść Nr. 21-go:

-:- -:- -:- -:- **Wydawnictwo Zarządu miasta Lublina.** -:- -:- -:- -:-

Wykonano w drukarni Miejskiej.